

Els jutges en una Catalunya ocupada

written by Alfredo Bienzobas | 2 de desembre de 2016

Som un país ocupat. Assenyala el catedràtic i ex senador Jaume Sobrequés que Catalunya és un dels pocs països europeus que havent sigut independents i víctimes d'una brutal invasió militar pels exercits col·ligats francesos i castellans a les primeries del segle XVIII, encara no ha recuperat la seva llibertat, la seva independència, i encara no disposa d'un estat propi.

L'ocupació no sols fou sagnant sinó que des del primer moment va tindre com a objectiu eliminar tots els elements que configuraven la societat catalana, des de les seves institucions polítiques, les corts, la Generalitat, el dret civil, les constitucions, la moneda i el sistema de mesures, l'organització territorial, la llengua, les universitats, etc. I tot això, juntament amb una continuada espoliació i pillatge a la qual van ser sotmesos indiscriminadament els ciutadans de Catalunya al llarg dels segles.

La permanent ocupació militar pretenia la dissolució de la nació catalana i l'assimilació, per la violència, a la cultura i les formes de fer de Castella. La brutalitat de l'absolutisme borbònic va assolir característiques del que avui coneixem com a genocidi.

Des de Felip V fins als nostres dies no existeix cap regnat dels Borbons que no exerceixi la repressió contra Catalunya i contra el català, des de la prohibició d'editar llibres en la nostra llengua, forçant la castellanització de les jerarquies eclesiàstiques, proscriuint l'ús de la llengua catalana entre els clergues, impeding l'ús de la llengua als jutjats, teatres, escoles, en els epitafis de les làpides funeràries, amb càstigs als nens que no utilitzessin el castellà en les seves

converses, obligació d'utilitzar el castellà en escriptures notarial i registre civil, fins la prohibició de l'ús del català en les converses telefòniques sota el regnat d'Alfons XIII.

Per altra banda, cal assenyalar que també la II República Espanyola va impedir l'exercici del dret a l'autodeterminació del poble de Catalunya que va haver que conformar-se amb l'Estatut de Núria. Pels que idealitzen el passat, *"España, antes roja que rota"* (Calvo Sotelo, desembre de 1935) o *"No estoy haciendo la guerra contra Franco para que nos retoñe en Barcelona un separatismo... y pueblerino. De ninguna manera. Estoy haciendo la guerra por España y para España. Por su grandeza y para su grandeza. No hay más que una nación: ¡España! (...) Antes de consentir campañas nacionalistas que nos lleven a desmembraciones que de ningún modo admito, cedería el paso a Franco sin otra condición que la que se desprendiese de alemanes e italianos"* (Juan Negrín, PSOE, 1937).

L'aixecament feixista de Franco/Hitler/Mussolini va tindre dues bèsties negres: els treballadors organitzats i Catalunya. La victòria dels terratinents, els plutòcrates i l'església es va basar en l'explotació de la classe treballadora i en la idea que *"La unidad nacional la queremos absoluta, con una sola lengua, el castellano y una sola personalidad, la española"* (Franco 1939) i en l'odi als catalans: *"Convertiremos Madrid en un vergel, Bilbao en una gran fábrica i Barcelona en un inmenso solar"* (Queipo de Llano). Les conseqüències de la victòria de l'oligarquia i les castes funcionarial espanyoles són prou conegudes de tothom. L'assassinat del President Lluís Companys, únic president democràtic europeu que ha estat afusellat, dóna la mesura de la seva barbàrie.

En 300 anys el poble català no ha pogut decidir sobre la recuperació de la seva independència i esdevenir en estat. Catalunya continua essent un país ocupat per la força de les armes.

A la mort del dictador, la transició -o, més ben dit, la continuació- han fet bones les premonitòries paraules de Manuel Azaña: *"Y si esas gentes van a descuartizar España prefiero a Franco. Con Franco ya nos entenderíamos nosotros , o nuestros hijos, o quien fuere"*. I això és el que ha passat, restauració borbònica, bipartidisme representatiu dels terratinents, l'oligarquia financera i de la casta funcional que es retroalimenta i mana a Espanya des del segle XVIII . La quinta essència de l'Espanya absolutista borbònica.

Es fa evident que al llarg de tres segles la coneguda Instrucció Secreta del fiscal del Consejo de Castilla de 1716, que considera la llengua com a senyal de dominació, que ha de imposar de bon grat o per força, continua vigent i així, *"cuando el genio de la Nación como el de los Catalanes es tenaz, altivo y amante de las cosas de su País... parece conveniente dar sobre esto instrucciones y providencias mui templadas y disimuladas , de manera que se consiga el efecto sin que se note el cuidado"*.

Els ciutadans de Catalunya han estat objecte de persecució continuada pels borbons i els seus esbirros. Parlo de persecució en el sentit establert en l'article 7,h) de l'Estatut de Roma de 17 de juliol de 1998 pel qual es constitueix la **Cort Penal Internacional**, i ratificat per Espanya el 17 de setembre de 2014, Estatut que tipifica com a crims de lesa humanitat el que es "comet com a part d'un atac generalitzat o sistemàtic contra una població civil" que es perpetra mitjançant la h) **Persecució d'un grup o col·lectivitat amb identitat pròpia** fundada en motius polítics, racials, nacionals, ètnics, culturals, religiosos, de gènere, o altres motius universalment reconeguts com a inacceptables d'acord amb el dret internacional, en connexió amb qualsevol acte esmentat en el present paràgraf o amb qualsevol crim de la competència de la Cort; atès que "Per 'persecució' s'entén la privació intencional i greu de drets

fonamentals en contravenció del dret internacional en raó de la identitat del grup o de la col·lectivitat”.

Som una nació ocupada per les armes, que rebutja la constitució que donà continuïtat al franquisme, amb una ciutadania sotmesa, per la força d'una administració civil i militar, a una persecució; nació a la qual s'impedeix el dret a decidir sobre el seu futur mitjançant un sistema democràtic com és un referèndum.

En el seu paper d'instruments d'ocupació, no tots els aparells de l'estat juguen un paper d'especial rellevància pública. Alguns resten en un segon pla: l'exèrcit, intenta passar desapercebut a l'espera d'ordres, la policia procura mantenir-se a l'ombra aplegant informació o inventant-se-la, fent la feina bruta que els encomana el ministre de torn.

Al Principat l'acció d'ocupació i persecució dels ciutadans pivota, d'una manera més vistosa, sobre tres eixos: la delegació del govern espanyol, el ministeri fiscal i els jutges. El delegat del govern, com els virreis, és l'estat a Catalunya, forma part de l'organització perifèrica de l'estat. El delegat és l'executor de les polítiques repressives i centralitzadores de l'estat; no disposa d'autonomia. Pot conèixer i transmetre (si en sap, li ho deixen fer o li convé) una foto real de la situació política catalana. Obeeixen i punt.

També obeeixen igualment els fiscals que actuen disciplinadament sota el principis d'unitat d'acció i dependència jeràrquica, i s'ocupen “d'afinar” la realitat perquè coincideixi amb algun tipus penal. Pensen alguns fiscal que els cobreix “l'obediència deguda”, la lectura gramatical de la llei i que, en tot cas, és responsabilitat dels jutges condemnar ciutadans honrats. La seva falta de lluita per la defensa dels drets dels ciutadans i de defensa de l'interès col·lectiu davant els tribunals, no els salvarà del judici sever de la història que acaba condemnant els esbirros.

Els jutges són figures d'un altre paner. El règim dels borbons, del bipartidisme corrupte, del PPSOE, ha posat davant d'ells un greu dilema: el d'actuar com a esbirros dels seus interessos econòmics i polítics, i comportar-se com a botxins d'uns ciutadans perseguits en una Nació ocupada; o bé actuar amb independència dels poders oligàrquics i com a lliures defensors dels valors democràtics, dels drets humans, respectuosos amb les normes i convencions internacionals que vetllen per la dignitat humana, com són la Declaració Universal dels Drets Humans, la Convenció Europea de Salvaguarda dels Drets de l'Home i de les Llibertats Fonamentals, o el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, tot interpretant, o no, la norma de l'acord necessari a "la realitat social del temps en què han de ser aplicades" , tal com estableix l'article 3.1 del Codi Civil.

Com es pot negar a un Parlament la possibilitat de debatre sobre el problemes de la ciutadania? Com es pot perseguir una Presidenta del Parlament pel simple fet de permetre-ho? Exigint dels jutges que actuïn de forma deshumanitzada com a mers aplicadors literals de normes positives, els degraden a jugar el paper de titelles i de mers engranatges d'una màquina repressiva que confon la política i la convivència social amb l'aplicació ominosa del codi penal dels ocupants.

El Jutges que, com Santiago Vidal, professen la cultura democràtica no es poden quedar sols davant la tasca d'adequar l'aplicació de les normes a les fonts dels drets humans i a la realitat social catalana. Cal que rebin el suport de tots els professionals vinculats amb el dret, i de la societat sencera. Es tracta de defensar la justícia, la convivència pacífica i la llibertat dels ciutadans com a fonament de la democràcia enfront dels continuadors del franquisme.

Defensem tots aquells que no volen ser esbirros d'un estat que ocupa la nostra Nació i persegueix els seus ciutadans!!